

Yazar: Mehmet OKUMUŞ

BIÇAK

BIÇAK

Sühan kafasının omzuna hafif yatırmış yürüyordu. Akıllı karıbyık bir yürüyüş... Bu durum atılan adımların yalnızlığından da belliydi. Kimselerin olmadığı bir yeri arama yürüyüşüydü bu biraz da. İç çekimleri ve adımları halini ortaya koyma adına yapıyordu sanki. Yolu adımlamayı kesti birden. Ani bir kesip... Pek fazla kendinde görülen bir kararlılık değildi bu yaptığı. Bu kararsızlık her zaman bir tedirginliğin tabii sonucu olurdu onda. Her kaygılı her üzgün...

Aniden bıcağın cebinden çıkarıp behre doğru kaldırdı. Lakin behir bu... Neresine vursun ki bıcağı? Kuleler diye düpündü...

Taptandı. Hem tabii kesen Ybrahim olmuştun en son. Ondan gayrisinin bıcağı kesemezdi tabii. Evler, diye düpündü... Tuğludan ve demirdendiler. Bıcağa gelen malzemelerden ev yapımı çoktan terk edilmişti. Bunu hatırladı. Köreltmenin alemi yoktu bıcağı. Toprağa dikti gözünü. Biraz süzdü yeri. Bir yere dikti gözlerini; bir bıcağa kaldırdı kafasını. Hem toprak mı vardı ortada bıçak geçecek? Beton bir görüntüden başka neydi ki yer? Elinde vurulmaya hazır tuttu, denizi yaran asa kadar da değildi. Tabii Musa değildi çünkü. Adını anımsadı. Biraz da acizliğinin farkına varmasıyla vazgeçti bu düpüncesinden. Nokta kadar geçecek değildi bıçak vurulsa bile yere. Ağaçları düpündü. Dala güç

yetirebilecek kadar ve daldan gövdeyi ayırabilecek kadar da keskini elindeki. Ancak bıçak vurulmayacak kadar zavallı değiller miydi zaten behirde ağaçlar. Onlardan ne istenebilirdi ki. Onlarla değildi alıp verilemeyen. Elinde tuttuğunun bir yanı da ağaçtı. Ağacın ağacı kırmasına sebep olmak pek de makbul bir davranış olmazdı.

Göde çalmak istedi bıcağı bir ara. Korktu. Yipin içinde göklülerin hüpmüne uğramak vardı. Öyle ya; gökte yapayanlar daha fazla kin tutar ve onların kini elindekinden daha keskini. Yrkildi. Hafif bir titreyiş neticesinde bunu çıkardı aklından. Tövbe eder gibi büktü boynunu. Bir daha da geçirmede aklından göde savurmayı. Ancak bıcağın nereye deedeceğini hala kararlaştıramamıştı. Her peyi geçiriyordu zihninden. Nereye deedecekti bu bıçak. Sözü

kesmeye kalktı. Ağzına doğru yaptırdı bıcağı kıyık dökük ifadeler çıkarmaya başladı. Fakat ne söz elinde tabii bıcağa kesilecek kadar gerçekti ne de elindeki bıçak ağzından çıkarılacak kesecek kadar yalan. Diğer yandan söz kesilmiştin çok önceden. Kal-u belayı anımsadı. Kaderi düpündü. Yazgıyı. Daha bir sürü peyi

dübündü. Sözü bıçakla kesmeye gerek olmadığına karar verdi. Çünkü sözü zaten yine sözü aradan kaldırmak kesiyordu. Sükut etti. Daraldı. Belli oluyordu soluk alıbyından daraldığı. Buz gibi bir havada sýkýntıyý nefesten daha aýđa vuran ne vardı ki? Ýç geçirdi. Kızaran dudaklarından "uff" diye bir ses çýktı. "Uuuf uuff!" Bu sesler yalnız çýkmıyordu Sühan'ın ağzından. Öylesine bir inilti miydi yoksa elindekini bir yere vurmadan acınýn ona vurmasıyla mı çýkmıptı o ses? Anlamıymadı pek. Belli belirsiz bir kararlılıkla aþađya doğru indirdi elini Sühan. Yoruldu kolu. Çekti böğüne. Elindeki bıçağı hiçbir yere vurmadan ve hiçbir yeri kanatmadan indirdi. Ayakları da yorulmuş olmalı ki çömeldi. Elleri önceden değdi yere. Sonra gövdesi. Oturdu. Bıçağı sađ yanına koydu. Aklına ölülerin üzerine þipmesin diye bıçak konulması geldi. Yer þipmesin diye bıçak koymak dübüncesi biraz güldürdü onu. Alaycı bir tebessüm belirdi yüzünde. Kararmaya yüz tutan göđe baktı. Tekrar baktı. Erken doğan ayı aradı gözleri. Buldu. Aydan kendine yansıyan bir þeyler vardı herhalde. Onaylar gibi baþını salladı birkaç kez. Hayrette kalan bir adamın yüzüne benzedi yüzü. Donuk ve yavaş hareketlerle doğrulmaya baþladı. Yer ve gök arasını bağlayan bir tavrıyla kalktı ayağa. Dikildi. Sađ yanına koyduğu bıçağı avuçlarından ayırmadan ellerini kaldırdı göđe. Bir yakarıþ suretinde iki elini de açtı. Bir þeyler mırdandı. Ağzından çıkan duman keskindi biraz da cehennem. Yutkunmasına bakılırsa istekleri de yapmayı kararlaþtırdıđı da korkunçtu. Ciddilepti birden. Elleri açıp uzanabileceği yere kadar kaldırdı. Dua ediyordu. Sonra bapparmağı ile elinin ayasına sýkýptırdıđı bıçağın keskin yüzünü ve ucunu kendine doğru çevirdi. Sol eliyle amin der gibi y üzünü sývazladı. Kesik bir besmele sesi ipitildi. Ve sađ elini hızlýca dübüncelerine yaklaþtırıp çaldı bıçağı. Bıçağı çalar çalmaz dübünceler, dökülmeye baþladı. Olgun bir karpuzun bıçak vurulur vurulmaz çatlaması gibi çatladı dübünceler. Aþk çýktı Sühan'ın düplerinin içinden birde Allah.

Bu köpe yazısınýn geldiđi yer: Çorum Erkek Ögenci Yurdu | Çorum ilim Yayma Cemiyeti - Çorum Subesi:

<http://www.corumilimyayma.com>

Bu köpe yazısý için adres:

http://www.corumilimyayma.com/modules.php?name=Kose_Yazilari&op=viewarticle&artid=1